

Mitom zadojena Kolubara sliva

Idu sati kao zrna brojanice
Noć pristigla na crep vodenice
Mitom zadojena Kolubara sliva
Vodu svoju na kamenje njeno

Jolića me vodenica na prošlost podseća
Zagledan sam u prizore drevne
Na rupi se crnoj troše kukuruz i ječam
Hromis kada nebom kao Zeus sevne
Osvetli i hordu što odmiče lelujava
Kao topla kiša u prostore tamne

Kreću se Apolon i Pan u svoj slavi moći
Strahovi se bude sa lupanjem srca
Razdiru mi grudi u divljini noći
Idu sati kao zrna brojanice
Noć prilegla na krov vodenice

Đurđevska Srpska kiša

Igre lotalica Dodola
I sve pesme noćnih bdenija
Igraju se i pevaju od davnina
Čuvarima kišnoga vremena

Za sat Đurđevske kiše
Za onaj redosleda tren
Kad u suši pojavi se kap
Krupna i mlaka vodena

Nanese kad je vetar
Nad Šumadiju i nad voćke mlade
Munja kad rascepi svod
I ispuni se pšenice želja

U majskoj oživljenoj noći
Đurđevska Srpska kiša
Voda je kojom se priroda opi
Da lista cveta i donosi plod

Kalendar prati kretanja iznutra

Mudrost je velika u životu sveta
Na stranicama Pravoslavnog Kalendara
Kolena naša mnoga su sa nama
U rasporedu praznika i slava

Svako biće napreže se prema cilju
Promene su zapisane u Veliku Svetu Knjigu
Sve se u nisku godišnju nižu
Sunce i Mesec tačno u dane stižu

Kalendar prati kretanja iznutra
Zakone davne Neumitne Tihe
Brojeve tela i duševnu zbilju
Imena Svetih među ljude šalju

Mislio sam

Reče pesnik
Mislio sam
Kad ostarim
Prestaću da pevam
Pevam čak i danas

Poezijo živa rano
Bod te začo
Da prašina pada
I van svesti
Porada se pesma mlada

Pesnik čuje dodir
Njega grabe ruke duge
Iz života vade
Ne dirajte prašinu sa rane
To pesnika bole
To mu srce bode

O čuj noći
U tebi se mesečevi zvuci
Prostiru sve bolje
O ti nemaš svetlo
Samo zraci

Malih vilenjaka bradatih let

Isak Njutn mladi
Iz Londona pred kugom
Na skrovito mesto beži

Hitaju kočije kroz noć
Kroz šumu čarobnu
Neumorno okreću se točkovi

Tu su vilenjaci vešti
Prstima upliću bradu
I znanju se skidaju okovi
A na Optici se lome pečati

Tu kočiju niko više ne prati
Sve je manja i lakša u paprati
Dok proklinju ukleti kugu Londonsku
Tri godine okreću se točkovi
Kroz šumu čarobnu i zemlju demonsku

Isak Njutn stari
Govore drži i zakone brani
Na kojima počiva svet
Tek okom poprati ponekad
Malih vilenjaka bradatih let
I živinom prašinom posipa
Godina prohujalih sled

Trajanje

Veština je života

Trajanje

Tiho nepomućeno

Iz beznada javljanje

Bog Bal Kolubarski

Nad bezdanom

Kad se moćan digo

Ostao je

Svuda u životu

U obliku slova

I u taćnoj meri

Za njim su se moći

Zaklopile dveri

Ko ćovek u veri

Živeo sam život

I sudbinu svoju

U tajnoj nekoj cifri

U okruglom broju

Zabeležen

Sa nebom se duša spaja

DajBog Bog se uvek rađa
Da milošću svojom takne
Dušu kada bolom jekne
DajBog Bog do neba nosi
Pravednika koji klekne

Sa dna ove noći tamne
Progledaću kada svane
I iz ove zemne jame
Proniknuće oči same
Svetom Vidu da me nose
Iz haosa kose jara
Sa krilima od svetlosti
Daljina se brzo slama
I s nebom se zemno spaja

DajBog Bog se uvek rađa
Da istinom tamu svetli
Dok kličaju svete vlasi
Jad u zori novoj bleđi

Svetom Vidu da me nose
Proniknuće oči same
I iz ove zemne jame
Na krilima od svetlosti
Sa nebom se duša spaja

U Armagedona tačni čas

Ništa što je u zemlji
Ne miruje tako mirno
Kao On u domu svom
Ali kretanje je Id
Moćnih oblika vid
Kora kada pukne
Razdvoji se zemlje sklop
Bog Bal se budi
On ustaje da sudi
I tresu se nebesa

Kolubare tok
Krivudave zmijolike
Kroz hum i trske barske
Starog Bala uspavljuje snenog

Reke kad zamre glas
U Armagedona tačni čas
Otvoriće se Rudnička pećina
I Val će pokuljati van
Istine Strašne Jarne
Niz polja doline tamne

Merkur Bog Donjega Sveta

Na vrhu neba
Veliko i malo
Vidljivo i tamno
Iz kružnje treba
Zaljubljenih što po svodu lete
Da je život ovaj i ovo telo

Što večito kruži
Oko vatreloga Sunca
Merkur Bog Donjega Sveta
Sin je oca tašte dece Vasiona
I silnoj svetlosti on je
Gromada paklena

Ima u toj priči
I danas istine

Veb od zvuka i Sajt slika

Naše sudbine i misli
Svuda su i večno postoje
I u etru od svetlosti
I u Vlajkovačkoj živoj priči

San dok se raspada u niti
Treba uvo prisloniti na zemlju
Uz veliku od trave antenu
I okom primati oblike tkiva

Po zlatnom se rezu zbiva
Veb od zvuka i Sajt slika
Kao mozga siva masa
Kolubarom što talasa

Starih Slovena usnuli svet

Po letu ptica
Prepoznajem sled
Dana i noći
I među zvezdama red

Dok pričam sa komšijama
U visini u ptičjem gaku
Čujem vatre letnje da plamte
I zimski na reci kad puca led

Vreme u senke upliće let
Jata kada na jug krene
Tad pazim dal je mirna trava
I na prirode zbivanja mala
I na vasceli
Ispod krila od sokola
Starih Slovena usnuli svet

Stigoh rekom zaborava

Krijući se od demona ljutih
Sa zverima u rastinju divljem
Ja lovac na kamene drage
Opal Bdel i Bisere sjajne
Iz očiju moćnih
U Edemu drevnom
Raspuklih i palih
Među talase Armagedona
Stigoh rekom zaborava
Na terasu Babilona

Biserima od oniha
Otkupiću sav greh Vavilona
I uliću snagu u Bogove Stare
Da im svetle oči drevne
U mutnim vodama Armagedona

Tad sa kule vitke
Od kremena tvrdog
Ogласiće se zvukom
Od medi zvona
I progovoriće
Vrh vodolijskih palata
Eterične kugle od zlata

U igri šuma

Nikla je sa zemlje
Iz zmajevih zuba
I cvetala na izmaku
Bundevine vreže
Pa me zato Ljubav
Sa tom biljkom veže

Svakoga jutra
Ponovo je budim
U igri šuma
Od tananih niti

I sred rezonance
Uzrelelih njiva
Treperava senka
Zadovoljna pliva

Tanke lađe plove
Morima nebeskim
S njima stiže zima
Mrtva krila ima

Tamo gde je bila
Osta moja tuga
Ispod pahulja od snega
Trag zmajevih zuba

Voda je tekla iz Edema

U vremenu o kojem knjiga nema
Postojali su samo ljudi
I žar ptice pad neverovatan ludi
Na zemlu Demetre i Dogona

Tu Fison teče Dunav
Kad izranja iz Panona
I ima kama bdela
I zvonika od oniha
Gde hram je Boga Bala
Tamo je Kolubara

Voda je tekla iz Edema
Zvukom čistoga tona
Livadama gde se izdužuju senke
I pulsiraju večna bila
Starih Inda i Evila

Kolubarska runa

Kolubarska runa

Na Vlasovdan kad se sakupite

Ispunite mi želju jednu

Ovde je kaos povukao

Šaru prvu

Po nevinom Zemljinom imenu

U ovom telu mogao bih i ja

U visine da se vinem

Gradovi Gospodnji ruše se

Umor se približava
Polako preže konje
Apolonov gordi takmac
I tera kočiju

Ko sunca jarka magma
Sjaj je među zvezdama
Između Jupitera i Marsa
Ispusti uzde
I pukoše amovi

Gradovi Gospodnji ruše se
I voda plavi svet
U rečnom slivu Armagedona
Faetont završi let

Pšenica poljem utihnu

Pšenica poljem utihnu
Klas se ka klasu savija
Žena je mlada talasa
Nekoga klasjem doziva

Mrak dok pada na pšenično polje
U mirisu dogoreva želja
I uvlači u to mlado telo
Ko pregnuće za željeno delo

Mesec kad se najaho visina
Noć brbljivu preseče tišina
Devojku leptirica guši
U tom času čitav svet se ruši

Premešta se brdo u dolove
Pretače se radost u bolove
Svetlo sinu a tamno uzdrhta
Podižu se duše nad grobove

Leptirica leti u visinu
Voli let i ljubi daljinu
Prvi svet i noćnu divljinu

Ne budi se

Nevidljivo je jutro
Sablasni jahači
Nestaju u predelima
U kojima dušo
Nikad bila nisi

Oni su svili
Svoja gnezda
U tvoje snove
Prosuli na tajne želje
Prah od oraha

Ne budi se
Kad se sitne grane
I beži daleko
Od lutajućih slutnji

Moja dušo
Mirno spavaj
Noću dok govori
Lišće od oraha

Proročanstva skrivena u mitu

Lajbnica mudra

Čeka dok iz daljine gosta

I gleda u kuglice abakusa

Tajnom saznanja za stolicu veže

Red jedinica i nula

Uto nailazi kaluđer iz Kine

Od posluge skriva u mrak lice

Lajbnicu utonulom u brigu

Nosi promena knjigu

I heksagrama tablice

Novčića buka i magija knjige

Kroz prozore među senke beže

U času kad je Mesec

Preokrenuo dan

Moraju se izreći u suglasju

Proročanstva skrivena u mitu

Bogovađa

Posred sveta

Od pričine

Grozničavih

Umobolnih

Ima voda jedna

Za sva grla žedna

Izvor voda

Bogovađa

Spira privid

Iz očiju

I demone iz noćiju

Kao vera manastirska

Ko molitva kaluđerska

Tanak struk imele

Stoletna hrastova stabla

Srastovi vezni mahovine meke

U zlatnom gaju

U nekom davno izgubljenom kraju

Posrebren bakarni kotlić

Iz hrasta plam linu

U njemu između smreke i jele

Tanak struk imele

Godine 5508 pre Hrista

Veliki Kolos tone
Podunavlja i Kolubare
Tankim lađama plove
Mudraci i velmože
U sigurna pristaništa

U doba posle Kolubarskih poplava
Prva u pukotinama niče trava
A zatim dolaze zveri i ljudi
I Bog pravedni svima da sudi

Godine 5508 pre Hrista
Sagradiše kule od kremena
I oglasiše od medi zvona
Doba Novo Vatrene Eona

U prazorju praiskonskom

Verom večnom dahom nade
Smislom bitka Dela snagom
Moćne iskre s neba pale
U prazorju praiskonskom
Sa božjega lika sjaje
Kroz sudbine naše male

Spoj su minusa i plusa
Nešto novo treće
Na granici različitog
Od astrala i od praha
Vrednije i veće

Kao izraz svoje sreće
Tvorac Mudar Moćan
U živote naše Ljudske
Njih posebno zna da meće

Bog mladoga lica

Nut boginji daruje kći Izida
Od konaca mrežu Ozirisovog lika
Njom hoda Horus
Bog mladoga lica
Skriven u porama slika
Opasan je Set lupež i ubica

I u mračnom čvoru paukovih veza
Razapetog brata rasipa u zlobi
Srce božje drma Sotonine dvore
U herojskoj borbi Horus bitku dobi

A kada se slika sva u svetlo osu
Kroz crnila vrata Set nesta u noći
Majstor alhemije prah sa ruke prosu
Rodio se život iz zrnevlja moći
Nil teče u more Oziris u zore

Lupala su zvona

Kad je presto
Savo biti
Vrh oblaka
Za čuda
Za predskazanja
Lupala su zvona

Na kraju puta
Seoska crkva
A barjak se vijorio
Iznad golih glava

Bez šušnja
Nečujno
U šumi se
Otvor otvorio
Iz dubine
Srca koje voli
Izašao vuk prikriti

Čudno je po zimi
Među pahuljama snega
Ljudima zastalim i nemim
San sniti
Skrivaju se zvona
Šuma i zidovi beli
Čuje se grana
Kad u vetar krene

Zverka golema i hroma
Vrhom brda oda
Na kratko tu je
Željna svoga doma
Dok sa očima ljudi
Golih glava
Sneg put vučji spaja

Srbija Hrista prima Bizant se osvaja

Od glasova vazduh kad zatreperi
Naroda Slovenskog u Mitskoj Boreji
Ko da reči rečenice Srpske
Mač vatreni preko svoda prave

Moć njegova silne u ponizne savi
I postaju pravedni nad zemljom vladari
Leta Gospodnjeg rečenog pri nastanku sveta
Sin će u blaženima da se javi

I vetrovi tad Dunavom polete
A topot se čuje
Ravnicama Balkanske zemlje svete
To Dušan Silni narode spaja
Srbija Hrista prima Bizant se osvaja

Istine se i zablude nižu

Jutru kad je vreme
Kad su noći blede
Dok ribari snivaju i sede
Čuje se ponekad jauk na obalama reke

Mnogi to šrafi svet mašinu vežu
Bol i patnju u živome ležu
Davno vreme glasovima priča
Istine se i zablude nižu
Gori luča okeanom tame
Mašine se navijaju same
Vozač strojem pusti prostor meri
Gleda Sluša Zamišljene dveri

Kolubara protiče kroz granje
U noći joj miriše oranje
Malih njiva i velikih međa
Na kojima kad sanom ne sniva
Ispod neba i čovek se zbiva

Mir se prosu niz umorno veče
Ko i slavne četiri rajske reke
Svome ušću Kolubara teče

Donji Gral

Čemer Jad
Je Đavol Kamen
Donji Gral
Čemer Jad
Je otrov Trn
Patnje koncentrat

Noćni Grad
Mračni Vez
Ono kada Ja
Padoh u nesvest

Tada Hromis
Mudrac moćni
Kap Elixir
I Blag Melem
Srcem kanu

Crn se kamen
U zor rasu
Da u sjaju
Duše moćne
Živi Nauk

Svetovi u letu

Mali prasak

U sobi tamnoj

Jedino što sam

Zapamtio dobro

Bile su reči u svetlu

A oko puno

Srebrnih niti

Punog meseca u decembru

Kojima se vezuju

Različiti kad se prožimaju

Svetovi u letu

Bol Kolubarski

Ovde je Bol Kolubarski
Poput tega pritisnuo kraj
Crnoj je reci ostavio trag
Velike komarce koje ne prima raj

Toplo i hladno osećam kroz zrak
Tuga je svuda kao bezdan živ
I silan je te goleme vode hir
U um i telo kad Usud je stavi
Od šume što pije Sunčev žar
Tražim samo milosti sitan znak

O kako mi je drag tad kočije zvuk
I mio iza tačkova Kolubarski mlaz
U svetlu zadnjem putnici prelaze gaz
Na Belom Brodu Vuk Karadžić i Lujza Kar

Bol je Kolubarski teška malarija
Kao sećanje polako ga ispija
Mlada Engleskinja kad šipražjem šeta
A starac drema umoran od sveta

Orfejski starci

Ko deva čista plavetnilom
U jutru planeta blista
I predvorjima od sunčanih zraka
Svakoga proleća povorka ista
Orfejski starci Muzika im koraci

Lahori cvet na pčelin zov
Kao da ne sanjam večiti san
Probudio me prolećni dan

Orfejski starci Srce mi strepi
Sećam se zakona Surovih Davnih
Raspeća cveća Mirisa nesreća
Sećam se propasti drveća

Ne recite mi Tako će biti
Ne šapućite Lepota mora lice kriti
Lahorim jutros na vetru plahom
I živim snagom Moćnom i Jakom

Dažd sa neba

Ima takvih mesta
Na koje se sruči
Dažd sa neba
Kraj otvorenih prozora
Ljudi kojima baš takav
Miris treba
I krajolika pustih
Zapuštenih njiva
Orkanskih oluja
I ledenih zima
Postoje takve slike
I naslikane povorke
Atoma gustih
Odmiču što dalje
Od očiju budnih
U ovoj galeriji
Prazni ramovi se kriju
I beli zidovi
Umesto pogleda
Dnevnu svetlost piju

Na Sastavcima kod Lajkovca

Putovao sam tada
Horizontom beskraj
Put počeh
Gde Obnica Jablanici
Guta vodu u ravnici

Putovao sam po mraku
ZemLjom Kolubarskog toka
I prevalio daljine
Bez svetlosti i bez sjaja
Pratila me mlada Mesečeva patnja

Na Sastavcima kod Lajkovca
Do Aništa pokraj Ljiga
Čarobno me Kolubara
Tiho dotakla
Vodama rekoh
Tu će mi biti dom

Padajte kiše
I vremenski slapi
Prođite kroz dveri
Hodočasnici i gosti
U skromnoj ovoj
Kolubarskoj izbi
Vi i moje misli
Zanoćimo večeras

Senke se izdužuju

Pre osam hiljada godina
Na Kolubarskim molovima
Drveni Stounhendž
Među bukovinom i borovima

Senke se izdužuju
U Velikog Kola bolovima
Posečene šume
Kazuju vreme u godovima

I stiže veče nemim hodovima
Drvenih kazaljki Prvog Kalendara
Tamo na Nebu svetli malo žara
Iskri se Mlečni Put ponad bara

Dok ptica Kolaps peva u osami
Davno prohujalog doba U travi
Tinja dim na mojoj cigari
I žari se inje u tami

Večeras je reka tanka traka
Svetlost je ovde nevidljiva u mraku
Beli Anđeo postoji u zraku
Titra u bićima od praha

Bol moj kola u tužnom izdahu
I tone kroz vodu pospanu i mlaku
A u visine Plavim Krilima anđeo leti
Ka drvenom Stounhendžu gde su svi Sveti

Ljudi pored reke

Žarulje od zvuka
Iz dubine mraka
Svetlost kada sine
Na oblike praha
Tišina se prospe
Sa ćutanja ruke

Kroz tlo curi gore
Mlaz iskona u zore
Kola davno palo
I miču se prsti
Dok zvuk svetlo krsti
Razume se buka
Ispod brda Slovca

Postali od praha
I astralnog zraka
Ljudi pored reke
Sloveni se zovu
Okeanu mraka
Za žarulju novu
Što vele dok traju
Kolubarom daju

Kula Vavilonska

U Suncu drem
I zemlje dosta
Pasja zvezda
Po očima luta
Kraja vreme
Kroje stene
Okrajak mi uma
U svetlosti šuma

Beskonačno
Beskonačnom hitam
Duhu hoću
Da sjedinim bitak
Neprestalno
Kulu reči zidam
Malom hoću
Da približim veće

Raseja se knjiga
U zvezdano cveće
Sred Ninive
Nikad Kula
Postojati neće

Kamene Alke

Potopa oblak
Nad Tamnavom stoji
Noćna se voda
Kolubarom proli

U svetlosti crnoj
Nepričava spava
A nečujni vetar
Šumadiju lomi

Ogrlice moje
Rasule se misli
Nemirima gonjen
S iskonom se borim

U neznanju sanjam
Na obali spasa
Ko kamene alke
Vrhove Slovačke

Enom u ptice gatač

Enom u ptice gatač
Na njivi Mezijskoj leži
U plodovima i u vreži
Po letu ptice
U podnevnoj žezi
Oseća vetar jedan da klija

Svodom kroz oblake
Ilija leti Sveti
Pred njim Ognjena Marija
Za njima Pantelija

Enom ču kapi prve i mlake
Kad uz groma tresak
Hromis otvori vremena dveri
Ko kroz prste pesak
Prolaze Ljudi bilje i zveri

Mudar čovek se šeta kroz polja

Na planini mudrac promišlja
Oblike koje svetlost prihvata
Jutro je jedro u silini
Mere im i imena dodeljuje
Svrhu i smisao pronalazi

Misao se njegova kao eho vraća
Kroz dim tamjana na žrtveniku
On bi hteo gusti plamen
Kao glineni ćup da vaja
Kad nesta miris u visini

Mudar čovek se šeta kroz polja
Čuje se pesma žeteoca u daljini
Zamire dan u ponoći noći

Većinom svet je gola praznina
Podvizi su često oholost i taština
Kako mu godi ova rečna tišina
Pod nebom gde i zvezde su samo prašina

Iz vode goleme izašao si Prvi

Ponekad kroz koprenu
Naslućujem oblike i boje
Gle tamo je rogati Pan
Sa frulom na prestolu svom
Iz frule izlazi dim
Umesto zvuka horizont siv

O Pane Balkanski Ti
Iz vode goleme izašao si Prvi
I kunem ti se sećanjem svim
Veći si bio nego svaki div

Apolon svoje zrake širi
Sever sa jugom istok sa zapadom miri
Satiru stari mlade nimfe grliš
I kriješ se u šume teskobne i tamne

Tri devojke mlade krčage što nose

Kaluđer Crni Mardarije zvani
Pojeo je šumu i Sunce do pola
Kao ružna stvarnost Vlatkovačka kula
Ostaje u duši sa podosta bola

Dok je voda tekla na istočnoj strani
Usnio je starca duge sede kose
Tri devojke mlade krčage što nose

Starac njemu reče Sad ludilo svoje
Stavi u krčage moje Odneće u veče
A kad se probudiš Manastir sagrađi
I kao sud prazni reči primaj bližnjih
Ako se prepuni nek se mudrost prospe
Moli se i čekaj Svoje goste bosa
Tri devojke mlade krčage što nose